

Sygnatura akt VI Ka 577/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 sierpnia 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Dariusz Prażmowski.

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Krzysztofa Garbali Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2019 r.

sprawy **M. P.** ur. (...) w R.

syna J. i I.

oskarżonego z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 30 stycznia 2019 r. sygnatura akt III K 788/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019 r. sygn. III K 788/18 orzekł w sprawie oskarżonego **M. P.**.

Apelację od wyroku wnieśli: oskarżony i obrońca oskarżonego.

Oskarżony w osobistej apelacji wskazał, że przestępstwa które popełnił to popełnił je pod wpływem alkoholu i leków depresyjnych, bo jest osobą uzależniona od alkoholu i uważa że jest osobą chorą. Wskazał że nie planował przestępstw ale substancje które spożywał wydobyły z niego negatywne emocje. Wskazał że jest mu przykro i wniósł o zmniejszenie kary do 2 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w zakresie skazania z art. 157 § 2 k.k. oraz w części dotyczącej kary. Zarzucił wyrokowi:

1. prowadzenie postępowania karnego przeciwko M. P. i ujęcie w opisie czynu oraz w przyjętej kwalifikacji prawnej następstw zdarzenia z dnia 9 czerwca 2018 r. kwalifikowanego jako występki z art. 157 § 2 k.k. a więc czynu ściganego

na wniosek pokrzywdzonego, pomimo braku wniosku pokrzywdzonej o ściganie, wyraźnie wyartykułowanego przed wydaniem wyroku przez sąd a quo, co implikuje wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. wskutek obrazy art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.

2. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary przez wymierzenie kary z naciskiem na okoliczności obciążające tj. uprzednią karalność i pominięcie okoliczności świadczących na jego korzyść tj. przyznaniu się do winy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i eliminację z opisu czynu oraz przyjętej kwalifikacji znamion przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. oraz zmianę wyroku w zakresie kary i wymierzenie kary łagodniejszej.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Wywiedzione apelacje nie są zasadne i stąd nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zasadnie został oceniony przez Sąd Rejonowy jako pozwalający na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu.

Ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelných zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Prawem bowiem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony. Tak długo jednak oskarżony może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo oskarżony nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Podkreślenia wymaga, iż nie ma reguły dowodowej która nakazywałaby uwzględnienie tylko relacji korzystnych dla oskarżonego. Swobodna ocena dowodów jako jedna z naczelných zasad prawa procesowego nakazuje aby Sąd orzekający oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, przy czym obowiązująca procedura karna nie przewiduje zasady wartościowania dowodów ani też prymatu dowodów korzystnych dla oskarżonego nad dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść. W tym zakresie ciężar spoczywa właśnie na dyrektywie zawartej w przepisie art. 7 k.p.k., która określa reguły obowiązujące przy dokonywaniu oceny dowodów i przyjmowania ich za podstawę dokonywanych ustaleń (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1997r. sygnatura akt II KKN 159/96; Prok. i Pr. 1998/2/7).

Konfrontacja ustaleń faktycznych z przeprowadzonymi dowodami pozwala na stwierdzenie, że dokonana przez Sąd I instancji rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności przestępstwa nie wykazuje błędów, nadto jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd dał wiarę i na których rozważania swe oparł.

Nietrafna jest apelacja w zakresie skazania z art. 157 § 2 k.k. wskazującą iż wadliwe było prowadzenie postępowania karnego przeciwko M. P. i ujęcie w opisie czynu oraz w przyjętej kwalifikacji prawnej następstw zdarzenia z dnia 9 czerwca 2018 r. kwalifikowanego jako występki z art. 157 § 2 k.k. a więc czynu ściganego na wniosek pokrzywdzonego, pomimo braku wniosku pokrzywdzonej o ściganie. Należy zauważyć iż na karcie 239 akt znajduje się pisemny wniosek o ściganie pochodzący od I. P.. Co prawda został on złożony po wydaniu orzeczenia, jednakże w orzecznictwie przyjmuje się, że może on być złożony na każdym etapie postępowania.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 2019 r., sygn. V KK 118/18 wskazał, że „wniosek o ściganie może być złożony na każdym etapie postępowania, o ile nie doszło do przedawnienia karalności danego przestępstwa”, podobnie w

postanowieniu z dnia 20 kwietnia 2016 r. sygn. III KK 452/15, wskazano, że „wniosek o ściganie może być złożony na każdym etapie postępowania, w tym także w postępowaniu odwoławczym, a nawet po jego prawomocnym umorzeniu - o ile nie nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa ściganego na wniosek”.

W ocenie Sądu Okręgowego brak podstaw do kwestionowania wskazanego poglądu prawnego, zaś prawidłowość złożenia wniosku również nie może budzić wątpliwości, bowiem od samego początku pokrzywdzona składając zeznani wyrażała chęć ścigania syna – z uwagi na eskalację przemocy.

Nie znalazł Sąd podstaw do uwzględnienia osobistej apelacji oskarżonego. Sam fakt iż oskarżony dopuścił się przypisanych zachowań znajdując się pod wpływem alkoholu czy jak twierdzi leków przeciwdepresyjnych nie stanowi podstawy do stwierdzenia istnienia okoliczności wyłączających karalność czynu. Należy zauważyć iż oskarżony był badany przez biegłych psychiatrów, którzy dysponowali dokumentacją lekarską dotyczącą oskarżonego (karta 167) a nie stwierdzili oni okoliczności wyłączających karalność czynu. Stwierdzili jedynie iż oskarżony dopuszczał się czynów w stanie upojenia alkoholowego prostego. Brak podstaw do kwestionowania opinii biegłych skoro jest ona pełna, spójna, oparta na dokumentacji medycznej, zatem trudno przyjąć iżby była niekompletna czy pobieżna. Fakt iż wnioski opinii nie są takie jakich oczekiwali oskarżony nie stanowi podstaw do kwestionowania tejże opinii.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona.

Sąd wskazał na wyjaśnienia oskarżonego jako źródło ustaleń faktycznych, wskazując iż uznał je za niewiarygodne w części, w której przeczył, by znęcał się nad rodzicami, by im groził, by ich uderzał, czy wulgarnie się do nich odnosił, albowiem w tym zakresie nie korelują one ze szczerymi i szczegółowymi w tym zakresie zeznaniami pokrzywdzonych, których z kolei relacje znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w treści zeznań pozostałych synów pokrzywdzonych - P. P. i G. P..

Sąd wskazał ponadto że pokrzywdzeni, zarówno I. jak i J. P., są osobami znerwicowanymi, wystraszonymi, wylęknionymi, jednocześnie bezsilnymi wobec zachowania syna. Nadto liczba negatywnych zdarzeń, których byli świadkami w ich własnym domu była duża, dlatego też drobne nieścisłości, niepewność co do niektórych fragmentów nie oznacza, że świadkowie ci zeznawali niezgodnie z tym czego byli świadkami i czego doświadczyli.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje ocenę dowodów przedstawioną w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Reasumując, wina oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak i kwalifikacja prawna przypisanych mu przestępstw.

W ocenie Sądu Okręgowego brak podstaw do kwestionowania wskazanych przez Sąd Rejonowy okoliczności jakie miał na uwadze przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Fakt dopuszczenia się szeregu zachowań po odbyciu kary pozbawienia wolności stanowi istotny czynnik prognostyczny co do przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego i brak podstaw do przyjęcia, iż sytuacja w tym zakresie zmieniła się, a niewystarczającymi są okoliczności podnoszone przez obrońcę w postaci złożenia przez oskarżonego wyjaśnień i przyznania się do winy. Należy także zauważyć iż postępowanie oskarżonego wobec rodziców ni uległo zmianie także po odbyciu terapii uzależnień.

W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara w pełnym zakresie uwzględnia wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, odzwierciedla prawidłowo stopień zawinienia i wykazanego przez oskarżonego natężenia złej woli. W żadnym razie kary w tej formie nie można uznać za karę rażąco niewspółmierną czy też nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Niewspółmierność kary, jako zarzut z kategorii ocen, może zaistnieć jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które miał na uwadze orzekając karę i wyważył je prawidłowo.

Biorąc pod uwagę okoliczności szczególne wpływające na wymiar kary dla oskarżonego, w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji podjął słuszną decyzję o wymierzeniu oskarżonemu kary o charakterze bezwzględny. Słusznie i zasadnie wskazał Sąd I instancji, iż dotychczasowy tryb życia oskarżonego musi być oceniany negatywnie, skoro oskarżony był już karany, a orzeczone wobec niego kary pozbawienia wolności nie przyczyniły się do zmiany sposobu życia, a w szczególności nie przyczyniły się do zapobieżenia powrotowi oskarżonemu na drogę przestępstwa i zmianie postawy wobec rodziców, nadto również leczenie w zamkniętym zakładzie na terapii nie spowodowało zmiany postawy oskarżonego, brak zatem podstaw do uznania, iż inna kara czy kara w niższym wymiarze byłaby wystarczająca dla zmiany postawy oskarżonego.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani co za tym idzie w zakresie orzeczenia o winie oskarżonego, i będącego jej konsekwencją orzeczenia o karze.

W oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego i opłaty za II instancję, obciążając nimi Skarb Państwa, z uwagi na orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym.